SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 22. junija 2011 *

V zadevi C-399/09,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Nejvyšší správní soud (Češka republika) z odločbo z dne 23. septembra 2009, ki je prispela na Sodišče 16. oktobra 2009, v postopku

Marie Landtová

proti

Česká správa sociálního zabezpečení,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, K. Schiemann (poročevalec), L. Bay Larsen, sodnika, A. Prechal, sodnica, in E. Jarašiūnas, sodnik,

* Jezik postopka: češčina.

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,
sodni tajnik: K. Malaček, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 25. novembra 2010,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za M. Landtovo V. Vejvoda, advokát,

– za češko vlado M. Smolek in D. Hadroušek, zastopnika,

– za slovaško vlado B. Ricziová, zastopnica,

– za Evropsko komisijo K. Walkerová in V. Kreuschitz, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 3. marca 2011

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 12 ES in členov 3(1), 7(2)(c), 10 in 46 Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971

o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, v različici, ki je bila spremenjena in posodobljena z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL 1997, L 28, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 629/2006 z dne 5. aprila 2006 (UL L 114, str. 1, v nadaljevanju: Uredba št. 1408/71), ter dela A, točka 6, Priloge III k Uredbi št. 1408/71.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med M. Landtovo, državljanko Republike Češke s stalnim prebivališčem v tej državi članici, in organom Česká správa sociálního zabezpečení (češki organ socialne varnosti, v nadaljevanju: správa) glede zneska delne starostne pokojnine, ki ji ga je ta dodelil.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V osmi uvodni izjavi Uredbe št. 1408/71 je določeno:

„ker mora za zaposlene in samozaposlene osebe, ki se gibljejo v Skupnosti, veljati sistem socialne varnosti le ene države članice, da bi se preprečilo prekrivanje nacionalnih zakonodaj, ki se uporabljajo, in zapleti, ki lahko iz tega izhajajo."

4 Člen 3(1) Uredbe št. 1408/71 določa, da imajo „[v] skladu s posebnimi določbami te uredbe […] osebe, za katere se uporablja ta uredba, enake pravice in obveznosti po zakonodaji vsake države članice kot državljani te države članice“.

5 Člen 6 te uredbe določa:

„V skladu z določbami členov 7, 8 in 46(4) uredba za osebe in zadeve, ki jih zajema, nadomešča določbe konvencij o socialni varnosti, ki zavezujejo bodisi:

(a) samo dve ali več držav članic,

[…]“

6 Člen 7(2)(c) Uredbe št. 1408/71 določa:

„Ne glede na določbe člena 6 se še naprej uporabljajo:

[…]

(c) nekatere določbe konvencij o socialni varnosti, ki so jih države članice sklenile pred dnevom začetka uporabe te uredbe, če so ugodnejše za upravičence ali če izhajajo iz posebnih zgodovinskih okoliščin in je njihova veljavnost časovno omejena, v kolikor so te določbe navedene v Prilogi III.“

7 Člen 10(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 1408/71 določa:

„Kadar ta uredba ne določa drugače, se denarne dajatve za […] starost […], pridobljene po zakonodaji ene ali več držav članic, ne morejo zmanjšati, spremeniti, začasno ustaviti, odvzeti […] zaradi tega, ker prejemnik stalno prebiva na ozemlju druge države članice, kot je tista, v kateri se nahaja nosilec, ki je odgovoren za plačilo."

8 Priloga III k tej uredbi z naslovom „Določbe konvencij o socialni varnosti, ki veljajo kljub členu 6 uredbe – Določbe konvencij o socialni varnosti, ki se ne uporabljajo za vse osebe, za katere se uporablja uredba" v delu A, točka 6, z naslovom „Češka-Slovaška" med drugim ohranja v veljavi člen 20 dvostranskega sporazuma med Češko republiko in Slovaško republiko z dne 29. oktobra 1992, sprejetega v okviru ukrepov za ureditev razmer po delitvi Češke in slovaške federativne republike dne 31. decembra 1992 (v nadaljevanju: sporazum).

Sporazum

9 Člen 20(1) sporazuma določa, da se „za zavarovalno dobo, dopolnjeno pred dnem razdelitve Češke in slovaške federativne republike, […] šteje zavarovalna doba države pogodbenice, na ozemlju katere je imel delodajalec prosilca sedež na dan delitve Češke in slovaške federativne republike ali neposredno pred tem dnem".

Nacionalno pravo

10 V skladu s členom 89(2) ustave Češke republike (ustavni zakon št. 1/1993) so „izvršljive odločbe [Ústavní soud] zavezujoče za vse organe in osebe“.

11 V skladu s členom 28 zakona št. 155/1995 o pokojninskem zavarovanju „ima zavarovanec pravico do starostne pokojnine, če je dopolnil potrebno zavarovalno dobo in določeno starost oziroma če glede na okoliščine primera izpolnjuje druge pogoje iz tega zakona“.

12 Ústavní soud (ustavno sodišče) je v sodbi z dne 25. januarja 2005 (III. ÚS 252/04, v nadaljevanju: sodba Ústavní soud) ugotovilo, da je treba člen 20(1) sporazuma uporabiti tako, da „če državljan Češke republike izpolnjuje zakonske pogoje za upravičenost do pokojnine in bi bil njen znesek na podlagi nacionalnega (češkega) prava večji od zneska na podlagi [sporazuma], mora [správa] zagotoviti prejemanje starostnih pokojnin v znesku, ki ustreza večji upravičenosti na podlagi nacionalnih zakonov, to pomeni, da mora znesek pokojnine, ki ga izplačuje druga stranka pogodbenica, prilagoditi in pri tem upoštevati znesek pokojnine, ki ga v skladu s [sporazumom] izplačuje ta druga stranka, da ne bi prišlo do dvojnega prejemanja dveh pokojnin iste vrste, ki ju iz istih razlogov zagotavljata dva različna [nosilca sistema socialne varnosti]“.

13 Ústavní soud je poleg zahteve po češkem državljanstvu za upravičenost do omenjenega načina izračuna določilo še en kumulativni pogoj, in sicer stalno prebivališče prosilca na ozemlju Češke republike.

Dejansko stanje spora o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

14 M. Landtová, češka državljanka s stalnim prebivališčem v Češki republiki, je od leta 1964 do 31. decembra 1992 delala na ozemlju nekdanje Češke in slovaške federativne republike. Po delitvi te države je do 31. avgusta 1993 delala na ozemlju Slovaške republike, zatem pa od 1. septembra 1993 na ozemlju Češke republike.

15 Správa je M. Landtovi 20. junija 2006 dodelil delno invalidsko pokojnino (v nadaljevanju: dajatev za starost), priznano od 31. marca 2006 dalje.

16 Správa je znesek dajatve za starost določil v skladu s členom 20 sporazuma in sklenil, da je treba zavarovalno dobo, ki jo je M. Landtová dopolnila do 31. decembra 1992, oceniti na podlagi slovaškega sistema socialne varnosti, saj je imel njen delodajalec sedež na ozemlju Slovaške republike.

17 M. Landtová je znesek dajatve za starost, ki ji je bil dodeljen, izpodbijala 14. avgusta 2006 pred Městský soud v Praze (mestno sodišče v Pragi), ker je menila, da správa ni upošteval vseh zavarovalnih dob, ki jih je dopolnila.

18 Městský soud v Praze je 23. maja 2007 odločbo správa – na podlagi sodbe Ústavní soud, v skladu s katero mora správa, kadar češki državljan izpolnjuje zakonske pogoje za nastanek upravičenosti do dajatve za starost in je ta upravičenost v skladu z nacionalno zakonodajo večja kot tista na podlagi sporazuma, temu zagotoviti prejemanje dajatve v znesku, ki ustreza večji upravičenosti – razglasilo za nično. Na podlagi tega

je Městský soud v Praze ugotovilo, da je treba dajatev za starost, ki jo správa izplačuje M. Landtovi, prilagoditi tako, da bo enaka znesku, do katerega bi bila tožeča stranka v postopku v glavni stvari upravičena, če bi celotno zavarovalno dobo do 31. decembra 1992 dopolnila v sistemu socialne varnosti Češke republike.

19 Správa je vložil kasacijsko pritožbo na Nejvyšší správní soud (vrhovno upravno sodišče).

20 Nejvyšší správní soud je 16. januarja 2008 razveljavilo sodbo Městský soud v Praze in mu zadevo vrnilo v ponovno odločanje. Nejvyšší správní soud je dvomilo o združljivosti sodbe Ústavní soud in prednostne obravnave, ki je bila tako dodeljena češkim državljanom, z načelom enakega obravnavanja, določenim v členu 3(1) Uredbe št. 1408/71.

21 Městský soud v Praze je ohranilo svoje stališče in ob sklicevanju na navedeno sodbo Ústavní soud navedlo, da mora správa znesek dajatve za starost, dodeljen tožeči stranki v postopku v glavni stvari, prilagoditi, da bo ta tolikšen, kolikšnega bi lahko prejemala, če bi v celoti spadala pod češki sistem socialne varnosti.

22 Správa je na Nejvyšší správní soud ponovno vložil kasacijsko pritožbo v kateri je zatrjeval, da je obveznost prilagoditve dajatev za starost samo za tiste osebe, ki so obenem državljani Češke republike in imajo v njej stalno prebivališče ter za katere se zavarovalna doba, dopolnjena v času Češke in slovaške federativne republike, ocenjuje na podlagi člena 20 sporazuma, v nasprotju z načelom enakega obravnavanja iz člena 3

Uredbe št. 1408/71. Poleg tega bi taka obveznost pomenila tudi upoštevanje slovaških zavarovalnih dob za zvišanje zneska češke dajatve za starost, medtem ko je dvojno štetje iste dobe v skladu s členom 12 Uredbe št. 1408/71 prepovedano.

23 Po mnenju Nejvyšší správní soud – ob sklicevanju na sodbo Ústavní soud – mora správa upoštevati zavarovalne dobe, ki jih je prosilec dopolnil v okviru sistema socialne varnosti Češke in slovaške federativne republike, kljub temu, da je to v skladu s členom 20 sporazuma v pristojnosti slovaškega nosilca sistema socialne varnosti. Tako ravnanje lahko povzroči ne le spremembo merila za določitev, katera država je pristojna za upoštevanje zadevnih zavarovalnih dob, temveč lahko privede tudi do dvojnega štetja iste zavarovalne dobe.

24 Tudi če predložitveno sodišče ne izpodbija dejstva, da M. Landtová izpolnjuje vse osnovne pogoje za prilagoditev zneska dajatve za starost, vseeno meni, da je pogoj češkega državljanstva, ki državljane drugih držav članic, če ti izpolnjujejo druge pogoje za pridobitev pravice do zadevne dajatve, že po naravi postavlja v slabši položaj, v nasprotju s členom 12 ES in členom 3 Uredbe št. 1408/71. Prav tako naj bi se zastavljalo vprašanje skladnosti pogoja stalnega prebivališča s členom 10(1) Uredbe št. 1408/71.

25 V teh okoliščinah je Nejvyšší správní soud prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba določbo dela A, točka 6, Priloge III k Uredbi (EGS) št. 1408/71 […] v povezavi s členom 7(2)(c) [te uredbe], na podlagi katere merilo za določitev države naslednice, ki je pristojna za upoštevanje zavarovalne dobe, ki so jo zaposlene osebe dopolnile do 31. decembra 1992 v sistemu socialne varnosti Češke

in slovaške federativne republike, ostane v veljavi, razlagati tako, da nasprotuje uporabi pravila nacionalnega prava, na podlagi katerega mora češki nosilec sistema socialne varnosti za upravičenost do dajatve in določitev njenega zneska v celoti upoštevati zavarovalno dobo, dopolnjeno do 31. decembra 1992 na ozemlju Češke in slovaške federativne republike, tudi če je na podlagi zgoraj navedenega merila za njeno upoštevanje pristojen nosilec sistema socialne varnosti Slovaške republike?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je treba povezane določbe člena 12 ES in členov 3(1), 10 in 46 Uredbe (EGS) št. 1408/71 […] razlagati tako, da nasprotujejo temu, da bi se zavarovalna doba, dopolnjena v sistemu Češke in slovaške federativne republike do 31. decembra 1992, ki se je v enakem obsegu na podlagi zgoraj navedenega nacionalnega pravila za namen dajatve v sistemu socialne varnosti Slovaške republike enkrat že upoštevala za upravičenost do dajatve za starost in določitev njenega zneska, v celoti upoštevala le za državljane Češke republike, ki imajo stalno prebivališče na njenem ozemlju?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

26 Slovaška republika dvomi o dopustnosti predloženih vprašanj, saj naj razlaga načela prepovedi diskriminacije, ki jo je zahtevalo predložitveno sodišče, ne bi vplivala na rešitev spora o glavni stvari in naj ne bi imela nobene zveze z resničnostjo ali predmetom tega spora, ker M. Landtová izpolnjuje vse osnovne pogoje za izplačevanje

dodatka k češki dajatvi za starost, ki so zahtevani s sodbo Ústavní soud, in torej ni predmet nikakršne diskriminacije.

27 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločbo, dolžno glede na posebnosti zadeve presoditi potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in ustreznost vprašanj, ki jih postavi Sodišču (glej zlasti sodbo z dne 15. junija 2006 v zadevi Acereda Herrera, C-466/04, ZOdl., str. I-5341, točka 47).

28 Če se torej postavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, mora Sodišče načeloma odločiti (glej v tem smislu sodbi z dne 13. marca 2001 v zadevi PreussenElektra, C-379/98, Recueil, str. I-2099, točka 38, in z dne 10. marca 2009 v zadevi Hartlauer, C-169/07, ZOdl., str. I-1721, točka 24). To pa ni tako zlasti takrat, kadar je Sodišču predložen popolnoma hipotetičen problem ali kadar razlaga prava Unije ali preizkus njene veljavnosti, ki jo predlaga nacionalno sodišče, nima nikakršne zveze z resničnostjo ali predmetom spora o glavni stvari (glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2010 v združenih zadevah Volker und Markus Schecke in Eifert, C-92/09 in C-93/09, ZOdl., str I-11063, točka 40).

29 Vendar, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 30 sklepnih predlogov, to v tem primeru ni tako. Čeprav ima M. Landtová korist od uporabe sodbe Ústavní soud, sta to sodbo prerekala tako správa kot predložitveno sodišče.

30 Predlog za sprejetje predhodne odločbe je torej treba razglasiti za dopusten.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

31 S prvim zastavljenim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali določbe dela A, točka 6, Priloge III k Uredbi št. 1408/71 v povezavi s členom 7(2)(c) te uredbe nasprotujejo nacionalnemu pravilu, kakršno je to v sporu o glavni stvari, ki določa izplačevanje dodatka k dajatvi za starost, kadar je znesek te dajatve, dodeljen v skladu s členom 20 sporazuma, nižji od tistega, ki bi bil dodeljen, če bi bila pokojnina izračunana po pravu Češke republike.

32 Opozoriti je treba, da je učinek zgoraj navedenih določb Uredbe št. 1408/71 ta, da ohranjajo v veljavi člen 20 sporazuma, ki določa, da je merilo za določitev veljavnega režima in organa, pristojnega za dodelitev socialnovarstvenih dajatev, merilo države sedeža delodajalca v trenutku delitve Češke in slovaške federativne republike.

33 Iz predložitvene odločbe izhaja, da prvo zastavljeno vprašanje izhaja iz skrbi v zvezi s tveganjem, da bi uporaba sodbe Ústavní soud povzročila dvojno štetje iste zavarovalne dobe in spremenila merilo, ki izhaja iz navedenega člena 20 sporazuma.

34 Kot izhaja iz spisa, predloženega Sodišču, je treba po mnenju Ústavní soud člen 20 sporazuma razlagati tako, da če državljan Češke republike izpolnjuje zakonske pogoje za upravičenost do pokojnine, katere znesek bi bil na podlagi češkega prava večji od

zneska na podlagi sporazuma, mora správa zagotoviti prejemanje starostnih pokojnin v znesku, ki ustreza večji dajatvi na podlagi nacionalne zakonodaje, in zato, če je potrebno, dopolniti znesek starostne pokojnine, ki ga izplačuje druga stranka sporazuma. Správa mora prav tako upoštevati starostno pokojnino, ki jo v skladu s sporazumom izplačuje druga stranka sporazuma, da ne bi prišlo do dvojnega prejemanja dveh pokojnin iste vrste, ki ju iz istih razlogov zagotavljata dva različna nosilca sistema socialne varnosti.

35 Iz sodne prakse Ústavní soud jasno izhaja, da pravilo o delitvi pristojnosti med češkim in slovaškim nosilcem sistema socialne varnosti za štetje zavarovalnih dob, dopolnjenih pred delitvijo Češke in slovaške federativne republike, ki je določeno s členom 20 sporazuma, ni prerekano ne spremenjeno, saj je cilj sodne prakse Ústavní soud le zvišati znesek češke dajatve za starost, dodeljen na podlagi sporazuma, tako da bi bil ta enak tistemu, ki bi bil dodeljen na podlagi samega notranjega prava.

36 Kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 37 sklepnih predlogov, sporni dodatek k dajatvi ne vzbuja pomislekov o veljavnem režimu ali pristojnosti organov iz sporazuma, temveč enostavno dovoljuje, da se na podlagi sporazuma pri drugem organu socialne varnosti zaprosi za dodatno dajatev, ki se prišteje k splošni.

37 Kot zatrjuje Evropska komisija, se Ústavní soud omejuje na ugotovitev, da je treba znesek češke dajatve za starost, dodeljene na podlagi člena 20 sporazuma, prilagoditi tistemu, ki bi ga zavarovanec lahko dobil, če bi bil znesek te dajatve izračunan le na podlagi pravil notranjega prava, in sicer v primerih, ko bi bil ta višji od tistega, pridobljenega na podlagi določb sporazuma.

38 Zato ne gre za dodelitev vzporedne češke dajatve za starost ne za dvojno štetje iste zavarovalne dobe, temveč le za dopolnitev objektivno ugotovljene razlike med dajatvama različnega izvora.

39 Ugotoviti je treba, da tak pristop v skladu s ciljem iz osme uvodne izjave Uredbe št. 1408/71 omogoča izognitev „prekrivanju nacionalnih zakonodaj, ki se uporabljajo“, in ni v nasprotju z merilom delitve pristojnosti, določenim v členu 20 sporazuma in ohranjenim na podlagi člena 7(2)(c) Uredbe št. 1408/71 v povezavi z delom A, točka 6, Priloge III k tej uredbi.

40 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo zastavljeno vprašanje odgovoriti, da določbe dela A, točka 6, Priloge III k Uredbi št. 1408/71 v povezavi s členom 7(2)(c) te uredbe ne nasprotujejo nacionalnemu pravilu, kakršno je to v sporu o glavni stvari, ki določa izplačevanje dodatka k dajatvi za starost, kadar je znesek te dajatve, dodeljen v skladu s členom 20 sporazuma, nižji od tistega, ki bi bil dodeljen, če bi bila pokojnina izračunana po pravu Češke republike.

Drugo vprašanje

Obstoj diskriminacije

41 Predložitveno sodišče želi z drugim zastavljenim vprašanjem v bistvu ugotoviti, ali sodba Ústavní soud – ki dovoljuje izplačevanje dodatka k dajatvam za starost samo osebam, ki so obenem državljani Češke republike in imajo v njej stalno

prebivališče – pomeni diskriminacijo, nezdružljivo s členom 12 ES in s povezanimi določbami členov 3(1) in 10 Uredbe št. 1408/71.

42 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je cilj člena 3(1) Uredbe št. 1408/71 osebam, za katere se ta uredba uporablja, v skladu s členom 39 ES zagotoviti enakost na področju socialne varnosti brez razlikovanja glede na državljanstvo tako, da se v zvezi s tem izključi vsaka diskriminacija, ki izhaja iz nacionalnih zakonodaj držav članic (sodba z dne 18. januarja 2007 v zadevi Celozzi, C-332/05, ZOdl., str. I-563, točka 22).

43 Iz spisa nedvomno izhaja, da sodba Ústavní soud ustvarja diskriminacijo na podlagi državljanstva med češkimi državljani in državljani drugih držav članic.

44 V zvezi s pogojem stalnega prebivališča na ozemlju Češke republike je treba opozoriti, da načelo enakosti, kot ga določa navedeni člen 3(1), ne prepoveduje le očitne diskriminacije na podlagi državljanstva upravičencev do socialne varnosti, ampak tudi vse prikrite oblike diskriminacije, ki z uporabo drugih razlikovalnih meril dejansko privedejo do enakega rezultata (zgoraj navedena sodba Celozzi, točka 23).

45 Tako je treba šteti, da so posredno diskriminatorni pogoji nacionalnega prava, ki – čeprav veljajo brez razlikovanja glede na državljanstvo – v glavnem ali v veliki večini prizadenejo delavce migrante, ter pogoji, ki veljajo brez razlikovanja, a jih domači delavci lažje izpolnijo kot delavci migranti, in pogoji, pri katerih obstaja nevarnost, da bodo učinkovali v breme zlasti delavcev migrantov (glej zgoraj navedeno sodbo Celozzi, točka 24).

46 Prav za to gre pri pogoju stalnega prebivališča – kakršen je ta, ki je obravnavan v postopku v glavni stvari – ki zadeva predvsem delavce migrante, ki prebivajo na ozemlju drugih držav članic kot tistih, od koder izvirajo.

47 Sodišču ni bil predložen noben argument, ki bi upravičeval tako diskriminatorno obravnavo.

48 Poleg tega je treba opozoriti, da člen 10(1) Uredbe št. 1408/71 določa načelo odpovedi pogoju stalnega prebivališča, tako da so zadevne osebe zaščitene pred neugodnim položajem, ki se lahko pojavi ob prenosu njihovega stalnega prebivališča iz ene države članice v drugo.

49 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da sodba Ústavní soud zoper osebe, ki so izkoristile pravico do prostega gibanja, povzroča neposredno diskriminacijo na podlagi državljanstva in posredno diskriminacijo na podlagi državljanstva, ki izhaja iz načela stalnega prebivališča.

Posledice ugotovitve diskriminacije

50 Ker je bilo ugotovljeno, da je pravilo iz sodbe Ústavní soud diskriminatorno, je treba določiti s tem povezane praktične posledice tako za tiste osebe, ki so zaradi uporabe tega pravila postavljene v slabši položaj, kot tudi za tiste, ki imajo – kot M. Landtová – od njega korist.

51 V zvezi s posledicami nespoštovanja načela enakega obravnavanja v okoliščinah, kakršne so te v sporu o glavni stvari, je treba poudariti, da kadar je ugotovljena diskriminacija, ki je v nasprotju s pravom Unije, in dokler niso sprejeti ukrepi za ponovno

vzpostavitev enakega obravnavanja, je spoštovanje načela enakosti mogoče zagotoviti le tako, da se manj ugodno obravnavanim osebam priznajo enake ugodnosti, kot so tiste, do katerih so upravičene osebe iz privilegirane skupine, pri čemer ta ureditev ob nepravilni uporabi prava Unije ostaja edini veljavni upoštevni sistem (glej sodbo z dne 26. januarja 1999 v zadevi Terhoeve, C-18/95, Recueil, str. I-345, točka 57 in navedena sodna praksa).

52 Kar zadeva posledice ugotovitve diskriminatornosti sodbe Ústavní soud za osebe, kot je M. Landtová, ki sodi v skupino oseb, ki so zaradi uporabe pravila iz te sodbe v privilegiranem položaju, je treba opozoriti, da ker organ, pristojen za dodelitev pokojnin, na ravni nacionalnega prava ne more zakonito zavrniti pravice do dodelitve dodatka osebam, ki so v slabšem položaju, ni nobenega razloga proti ohranitvi te pravice v korist skupine oseb, ki so upravičenke že na podlagi uporabe nacionalnega pravila.

53 Pravo Unije ob upoštevanju splošnih načel prava Unije ne nasprotuje ukrepom, ki vzpostavljajo enakost obravnavanja z zmanjšanjem privilegijev predhodno privilegiranim osebam (glej sodbo z dne 28. septembra 1994, Coloroll Pension Trustees, C-200/91, Recueil, str. I-4389, točka 33). Vendar – pred sprejetjem tovrstnih ukrepov – pravo Unije z ničimer ne zahteva, da se skupini oseb, ki so do dodatka za socialno varnost, kakršen je ta v sporu o glavni stvari, že upravičene, ta dodatek odvzame.

54 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo zastavljeno vprašanje odgovoriti, da povezane določbe členov 3(1) in 10 Uredbe št. 1408/71 nasprotujejo nacionalnemu pravilu, kakršno je to v sporu o glavni stvari, ki omogoča izplačevanje dodatka k dajatvi za starost samo češkim državljanom s stalnim prebivališčem na ozemlju Češke republike, pri čemer pa se na podlagi prava Unije ne zahteva, da bi to nujno moralo povzročiti, da so osebe, ki izpolnjujejo ta dva pogoja, prikrajšane za ta dodatek.

Stroški

55 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. **Določbe dela A, točka 6, Priloge III k Uredbi Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, v različici, ki je bila spremenjena in posodobljena z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996, kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 629/2006 z dne 5. aprila 2006, v povezavi s členom 7(2)(c) te uredbe ne nasprotujejo nacionalnemu pravilu, kakršno je to v sporu o glavni stvari, ki določa izplačevanje dodatka k dajatvi za starost, kadar je znesek te dajatve, dodeljen v skladu s členom 20 dvostranskega sporazuma med Češko republiko in Slovaško republiko z dne 29. oktobra 1992, sprejetega v okviru ukrepov za ureditev razmer po delitvi Češke in slovaške federativne republike dne 31. decembra 1992, nižji od tistega, ki bi bil dodeljen, če bi bila starostna pokojnina izračunana po pravu Češke republike.**

2. **Povezane določbe členov 3(1) in 10 Uredbe št. 1408/71 v različici, ki je bila spremenjena in posodobljena z Uredbo št. 118/97, kakor je bila spremenjena**

z Uredbo št. 629/2006, nasprotujejo nacionalnemu pravilu, kakršno je to v sporu o glavni stvari, ki omogoča izplačevanje dodatka k dajatvi za starost samo češkim državljanom s stalnim prebivališčem na ozemlju Češke republike, pri čemer pa se na podlagi prava Unije ne zahteva, da bi to nujno moralo povzročiti, da so osebe, ki izpolnjujejo ta pogoja, prikrajšane za ta dodatek.

Podpisi